

t kapja

Forgó
szimü

lt, Dobó
közöltem
rülhetne
könnyű :
mindenki
Bügler
uj ugyan,
ég sokan,
velednek
ánt szol-
hogy kis
m, amint
ki egykor
Nékám
en annak
trenyák
n fejezed
odásodat.
on sokad
— Baum

s színnyo-
tési tábla
olyamából
thenaeum
iek-tere 3.

maeum-épület.
en.

KIS NAP

RÖVID NAPPÉNY. (Lásd a 235. lapon.)

XLIX. köt. 15. szám. Ára negyedévre 1 fit. Egyes szám ára 12 kr. 1895. október 13-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

YAJAS és fényes, de bizony kissé esikorgós volt a téli nap mosolygása, mikor Sarolta és az ő kedves Pötty kutyácskája ott sétálgattak a nagy kertben. Csak hogy jó kedvökben keveset törődtek a hideggel. Saroltának meleg, prémes köpönyege volt, Pöttynek pedig saját maga növesztette sűrű bundácskája; aztán még ha fáztak volna is, kimelegedtek a vidám futkosásban, mert Pötty, mint afféle nyughatatlan, fiatal jószág, nem sétált szépen kimért lépésben, hanem pajkosan szaladt hol előre, hol hátra, Sarolta pedig természetesen utána.

— Jó, hogy nincs velem a kisasszony! Vele nem futkoshatnánk.

Eljutottak a kert hátsó részébe, hol a nagy melegház állt. A kertész éppen ott foglalatoskodott és Sarolta besietett hozzá. Eszébe jutott valami.

— Virággal is földiszesitem a vendégeim szobáját. Beszélmem köll a kertésszel, mit hozzon a kastélyba.

A tanácskozás hosszú ideig tartott, mert a kertész fősvénykedett s egyik-másik ritka, kényes disz-növényt nem akarta kiadni a keze alól, keveset bizván a Sarolta és vendégei kertész-tudományában. Végre mégis megegyeztek és Sarolta kiment a melegházból, hogy folytassa sétáját. Ekkor vette észre, hogy Pötty, aki csöppet sem érdeklődött a virágok iránt, nincs közelében.

— Pötty! Hol vagy? Pöttyöcském! Tüstént jőjj elő, te kis haszontalan!

De Pötty nem jött s egy munkás, ki nagy hasáb-fát czipelt a hátán, így szólt:

— A kutyácskát tetszik keresni? Amott az ajtónál láttam. Alig ha ki nem szökött a kertből.

Nem messze volt a kerítés, az ajtó nyitva, mert a kerítésen kívül álló megakart székéről tüzi-fát hordtak a melegházba. Nagyon ijedt Sarolta, szaladt a nyitott ajtóhoz és kitekintett a mezőre, az alig száz lépésnyi távolságban kezdődő erdő felé. A kutyácskát nem látta, de igen is ráismert a lába nyomaira . . . Pötty az erdőbe futott.

— Jaj a kis gonosz! Ó, a könnyelmű Pötty! Még bizony elvész!

Ebbe a gondolatba Sarolta szinte beleapadt. Az ő kedves kutyácskája elveszen! Az lehetetlen, azt nem engedheti. Pötty nélkül nem térhet haza.

— Nem futhatott messzire, vissza hozom.

Mégis habozva állt meg az ajtóban. Tudta, hogy ezen a hátsó ajtón nem szabad kilépnie, nem szabad egy-magában künn a mezőn, erdőn bolyongnia. Apja ezt világosan és kereken megtiltotta. Taváry ezredes pedig, amilyen jószágos volt különben, azt még most is katonásan megkivánta, hogy mindenki a legpontosabban teljesítse parancsait.

— Csak egy pillanatra megyek ki, alkuozott magával Sarolta. Azonnal vissza térek . . . Pötty nem lehet messze.

Már ekkor kívül is volt és folyvást kiáltozva a kutyácska nevét, egészen az erdő széleig jutott. Már itt újra habozott s nem mert bemenni az erdőbe. Aggódva, szorongva kiáltozott:

— Pöttyöcském! Kutyuskám! Hol vagy? Jőjj elő!

A kutyácska azonban nem jött elő. Sarolta nem tudta, mitevő legyen. És mert nem tudta, hát bizony — egy kicsit sirva fakadt, ami persze egy csöppet sem segített a baján. De tüstént abba hagyta a sirdogálást, amint észre vette, hogy az erdei ösvényen egy pár leány közeledik feléje s pár lépésnyiről így szól:

— Ni, csakugyan! A kisasszony a kastélyból . . . és itt sirdogál az erdőben. Talán bizony fázik? No, ha nekem olyan téli ködmönkém volna, mint a kisasszonynak!

Az bizony ráfért volna, mert ugyancsak vékonyan volt ruha dolgában ellátva. Kopott, rongyos, foltos szoknya röpködött rajta, a nyakában ócska ernyedt kendő, a lábán meg valami eszimaféle, melyet a varga nyilván más valakinek varrt meg valaha. Keze, arca szinte meg is kéült a hidegtől, de azért mégsem sirt, sőt inkább daczos bátorsággal nézett a kényes uri leánykára. Sarolta pedig szinte csodálkozva szólt:

— Ki vagy te és honnan ismersz? Soha sem láttalak.

— Meghizem. Ha látott is, az ilyen gazdag kisasszony észre sem veszi a magam forma szegény gyereket. Ha éppen tudni akarja, hát Bodor Katicza a nevem. Sokszor nézem ám ezt a kastélyt és elgondolom, milyen jó dolga van ott annak a szép kisasszonynak! Mindig van fűtött szobája, kalácsa, pecsenyéje, puha ágya. Bezzeg nem tudja az, mi az, mikor az ember éhes is, fázik is.

— Ó, hát te éhezelsz, fázolsz?

— Biz' az megesik rajtam minden héten hét napon. De azért én mégsem sirok, mint a gazdag kisasszony.

— Jaj, de ha tudnád! Olyan nagy a szomorúságom!

— Ugyan micsoda?

— Megszökött a kedves Pötty kutyácskám... talán láttad is... errefelé szökött. Nem láttad?

— Meglehet, hogy láttam. Mit tudom én? Sok kutya kóborol itt a falu körül. Milyen volt? Van fekete pötty az orrán?

— Persze, az a! Bizonyosan láttad. Hol van?

— Jó messzire innen. De elvezetem oda. Jőjjön utánam.

— Igen... csak hogy... nem szabad. Már is nagyon messzire távoztam hazulról.

— Amint tetszik. Ha nem jön, nem kapja meg a kutyácskáját.

— De igazán tudod, hol van?

— Hogy most hol van, tudom. De bizonyosan nem marad sokáig ott és akkor nem fogom tudni. No, hát siessünk!

— De... mikor nem szabad! Nem mehetek tovább.

— Bánom is én! Akkor hát itt marad Sarkon fordult és gyors léptekkel ment vissza az erdőbe.

— Megállj no, Katicza; megyek már!

Utána sietett, aztán sebesen futva gázoltak a hóban jó ideig. Egyszerre aztán megállt Katicza.

— Igaz a, még valami mondani valóm van. Ha olyan kedves az a kutyácskája, hát megér demelnék valamit érte, hogy vissza szerelem.

— Hogy ne? Szívesen adnék valami jutalmat... csak hogy nincs nálam pénz...

— Hát otthon van pénze?

— Van. Adok egy szép ezüst forintost. Jőjj el holnap.

(Polytatása a 233. lapon.)

... ÖRÜLTEK EGYMÁSNAK. (Lásd a 233. lapon.)

(Folytatás a 231. laphoz.)

— Az ám! Talán bizony bebocsátanak oda? Ha csak közel járok is, már üznek, kergetnek. Én nem mehetek oda, hanem a kisasszony hozza ide, addig pedig adjon valami zálogot. Mert hamar el szokták felejteni, amit a szegény embernek ígérnek.

— Nem fogom elfejteni . . . de lásd, nem tudom, kijuthatok-e megint az erdőbe. Aztán mit adjak zálogul? Nincs nálam afféle . . . legföljebb a nyakamban ez a kis csont-tokoecska . . . a nagymamám arcképe van benne. Ez csak nekem beces, másnak semmit sem ér.

— Adja csak ide, ez nagyon jó lesz. A kisasszony nem félheti, mert én nem vehetem hasznát, de a kisasszonynak kedves portékája, hát kiváltja. Itt fogok járkalni és amikor elhozza az ezüst forintosomat, vissza kapja a zálogot. Holnap ugy-e?

Már ekkor kezében is volt a kis emlék. Talán-talán oda sem adja Sarolta, ha észre veszi, milyen elégedett, ravasz örövendéssel dugja Katicza zsebre.

— No, most lássunk a kutyácska után. Itt közel köll neki lennie. Álljon csak meg

itt, én odább megyek és ha kiáltottam, szólítsa a kutyát.

Hóval borított, sűrű bozótba furakodott be s nem sokára kiáltá:

— No, már lehet!

Sarolta izgatottan kiáltá:

— Pötty! Pöttyöcském!

. . . KEZET FOGTAK. (Lásd a 234. lapon.)

A bozótból vig kaffogás hallatszott s a következő perczben Pötty már ott volt a Sarolta ölében. Ugyancsak örültek egymásnak. (Lásd a képet a 232. lapon.)

Nagy örömeben eszébe sem jutott Saroltának, milyen furcsa az, hogy Pötty olyan sokáig nyugodtan rejtőzött a havas bozót alatt, hogy Katicza ezt tudta és hogy Pötty csak akkor jött elő, midőn Katicza bebujt oda hozzá. Mind-ezzel nem törődött. Csak

hogy megvan a kis kedves kutyuska! Indult is vele mindjárt hazafelé.

— Meg ne feledkezzék az ezüst forintosomról! kiáltá utána Katicza.

— Dehogyan feledkezem! Megkapod, hogy ne? Nagyon köszönöm is, hogy megsegítettél!

De most már sietnie köllött, mert alkonyodni kezdett. Amint a kert hátsó ajtajá-

hoz ért, ahol kijött a szabadba, már zárva találta az ajtót; ez azonban nem aggasztotta. Tudta a járást s nagy kerülővel ugyan, de végre is haza jutott.

— Apácska ilyenkor benn van a mamánál, a kisasszony nincs itthon, tehát nem látja senki, hogy ilyen későn és az utcáról jövök.

Ezzel biztatta magát; de tudja Isten mért, éppen ez a biztatgatás valami szokatlan rossz érzést költött benne. Eddig még soha sem titkolt semmit szülei vagy a nevelőnő elől. S amint most a kályhánál melengetőzve arra gondolt, mit fog mondani, ha sétájáról kérdezősködnék, vagy ha a kis emlék-képecske hiányát észre veszik, úgy látta, hogy nagyon rosszul áll a dolga.

— Hazudozni köllene . . . azt pedig nem teszem. Legjobb lesz, ha megvallom apácskának, hogy megszegtem a tilalmat . . . igen, megmondok mindent.

Csak hogy az ilyen vallomás nem könnyű feladat. Amint szemközt állt apjával, ugyancsak kereste a szót, hogy és miképen fogjon hozzá. Ugy vélte, hogy így lesz legjobb:

— Apácskám . . . ma délután . . . egy olyan szerencsétlen lánykával beszéltem . . . téli ruhája sincs és azt mondja, hogy sokszor éheznek . . .

— Ugyan? Nem ismerek ilyet a faluban. Mindenki jól tudja itt, hogy megsegítem, ha hozzám fordul. Hogy hívják azt a lánykát?

— Bodor Katiczának . . .

— Bodor . . . Bodor? . . . Az nem a mi falunkból való . . . De várj csak! . . . Igen, már emlékszem . . . az erdőn túl, a szomszéd falu szélén, lakik egy gonosz tolvaj-család: a Bodorék. Sok bajom volt már velök, mert vakmerő vad-orzók, erdő-pusztítók,

minden gonoszságra vállalkoznak. Van egy leányuk is. No, még csak az köllene, hogy ezzel legyen valami dolgod!

— De, kedves apácska . . .

— Szót se többé róla! Megtiltom, hogy ilyen rossz hírű néppel szóba állj vagy bár miképen is érintkezzél. Hogy is merészelnek azok itt ólálkodni? Ujra ki kell adnom a parancsot, hogy a csőzök jobban vigyázzanak.

A szigorú ezredes szinte megharagudott, Sarolta pedig megfélemedve hallgatott el. Most jobb lesz nem szólui. Majd ha egyszer jobb kedvében találja az apát, akkor szól; ámbár így már bizony elég baj, mert holnapra ígérte Katiczának a jutalmat . . . szegényben marad . . . És a drága kis emlék! Ó! Nagy baj volna, ha vissza nem szerezhethné. S az apa oly keményen megtiltotta, hogy érintkezzék Katiczával! Pedig ki tudja, az a szegény Katicza talán nem is érdemli a kemény ítéletet. Hiszen olyan szolgálatot tett a kedves Pötty előkerítésével! Mi lesz már most ebből?

Egészen elmúlt a jó kedve s nem is gondolt a nagy eseményre, melynek reggel óta annyira örült. De csakhamar gondolta kellett rá, mert kocsi robogott be az udvarra, néhány perccel később megnyílt az ajtó s kellemes arcú, nyalánk természetű fiú lépett be, illedelmes köszönéssel.

Taváry ezredes nyájasan sietett a fiatal vendég elé.

— Isten hozott, kedves Gyula öcsém! Szerencsésen utaztál? No, ved le a köpönyeged. Nézd, ez itt az én lányom, Sarolta, fogj kezet unoka-testvéreddel, legyetek jó barátok.

Gyula és Sarolta kezet fogtak (Lásd a képet a 233. lapon.) miközben Sarolta

olyan formát gondolt, hogy alig ha lesz köztük nagy barátság, mert Gyula már sokkal nagyobb fiu, hogy sem olyan kis leányt pajtásának fogadjon. De ez csak addig tartott, míg Gyula meg nem szólalt. Vidám, elfogulatlan hangon és mindjárt bizalmas barátsággal mondá:

— Persze, hogy jó barátok leszünk! Mindig óhajtottam, bár csak ilyen kedves hugoeskám volna! Otthon nincs, de itt most találtam. Meglásd, Sárrikám, bele tanulok én hamar a lányos játékokba. Csak éppen arra nem vállalkozom, hogy a Viczának ruhát varrjak, mert biz' a szabósághoz nem igen értek.

Sarolta, akarta nem akarta, nagyot nevetett s ezzel meg volt törve a jég. Beszélt aztán Gyula vigan tovább az ő apró uti élményeiről, meg arról, hogy mégis rosszkor érkezett.

— Az oszonnáról elkéstem, a vacsora pedig még messze, én pedig éhes vagyok. Remélem, nem nagyon későn szoktatok vacsorálni?

— Én korán fekszem le, tehát korán vacsorálok, külön. Apuska a mamácska szobájában később vacsorál és te . . . te már akkora vagy, hogy téged bizonyosan oda hívnak.

— Hm! Ez nagy megtiszteltetés, de az igazat megvallva, jobb szeretném, ha hozzád osztanának be. Tudod, nem csak mert korábban vacsorálsz, hanem az öregeknél szép csöndesen köll az asztal mellett ülni és csak akkor szabad beszélni, ha kérdeznék; ha pedig kettecskén külön voluánk . . .

— Az ám, nagyon kellemesen vacsorálgatnánk. Jaj, de jó volna! Apuskám, Gyula azt mondja, hogy ő velem szeretne vacsorálni . . . Megengeded?

— Hogyne, kedvesem. Nehány pillanatra bevezetem Gyulát a mamához, hogy bemutassam. Aztán legyetek együtt. Rendelkezzél, hogy kedvetek szerint terítsenek nálad.

Sarolta sietett is, hogy kiadja a parancsot a szoba-lánynak, miközben örvendezve gondolt rá, hogy ez a Gyula milyen kedves fiu. Gyula ezalatt benn volt a néninél s mikor kijött, az ezredes egy táviratot adott át neki, melyet épp akkor hozott az inas és melyet az ezredes gyorsan elolvastott.

— Egy kis meglepetést vihetsz Saroltának a vacsorához. Add oda neki ezt a táviratot.

(Folytatása következik.)

RÖVID NAPPÉNY.

(Képpel a ezimlapon.)

*HANYATLIK a hője a nap sugarának,
Kora nyugszik alá, késő tün elő;
Mégis ragyogó színe van a határnak,
S ujra virul ki berek s a mező.*

*Ó jertek örülni velem ti leányok!
Ugyan ki fog ülni a szürke uton?
Még nyílnak a kertben az őszi virágok,
Még lebeg a lepke a kerti uton.*

MÁSOK ÖRÖME.

(Képpel a 236. lapon.)

MÁR rég óta, jó előre örült Gáborka ennek a mai napnak. Ma lett hét éves. Az pedig nagy dolog. Először is, mert sokan vannak ám, akik még nincsenek hét évesek. Azután meg bizonyos volt felőle, hogy kedves meglepetések fogják érni a születése napján.

Nem is csalódott. Jó szülei sok szép ajándékkal lepték meg, úgy, hogy Gáborka őszinte hálával kiáltott fel:

— Mennyi öröm! Ó, édes apácska, kedves jó mamácska! Hogy tudjam én ezt meghálálni?

— Könnyen teheted, fiam, felelé az apja. Légy rajta, hogy te is szerezz örömet másoknak.

Ezt Gáborka mindjárt meg is fogadta. Nem tudta ugyan biztosan, miképen fogjon hozzá, de el volt tökéelve, hogy megteszi, mihelyt alkalma nyílik rá.

Alig ment ki a szobából, mindjárt észre vett valamit, ami nagyon bele illett a terveibe. A lépcső alján megpillantotta a vödört, tele vízzel.

— Valjon minek van ez itt?

— A szobalány akarta fölvenni, de hirtelen valami más dolga akadt, felelé Tercsike, a hugocsikája.

— Vigyük föl helyette! Ketten elbirjuk.

— De nem szabad ám effélébe belefognunk. Ki talál ömleni.

— Ó dehogy! Majd vigyázunk. Aztán örömet szerzünk a szobalánynak, megkiméljük a fáradtságtól. És meglásd, milyen mulatságos lesz.

Csakugyan mulatságos volt. Megindultak a vödörrel s büszkék voltak rá, hogy milyen jól birják. Amint azonban a lépcsőn kapaszkodtak fölfelé, a vödör bele ütődött egy lépcső-fokba, felborult s a víz mint zuhatag folyt végig a lépcsőn. Epp akkor ért oda a szobalány és ugyan-csak pörölt.

— Hiszen segíteni akartam, hogy öröme legyen, magyarázta Gáborka.

— Köszönöm az ilyen örömet, de nem kérek belőle. Pocsékká tette a lépcsőt, most még ezt is rendbe kell hoznom!

Gáborka kissé boszusan távozott. Ennek

a szobalánynak nem érdemes segíteni, örömet szerezni, nem tudja méltányolni.

Hamar talált Gáborka más alkalmat. Az öreg czicza nyávogva álldogált a konyha ajtaja előtt.

— Éhes vagy szegényke? No várj, keresek számodra valamit.

A konyhában, ahol a szakácsné éppen nem volt jelen, talált egy lábasban tejet; azt oda adta a macskának, aki jó ízűen fölnyalogatta. Gáborka gyönyörűséggel nézte, de csak amíg a szakácsné oda

nem ért. Mert a szakácsné ugyan-csak pattogott, hogy a főzéshez szánt tej a cizczának jutott.

— De mikor örömet szereztem a jó öreg cizczának! Oly szépen iszogatta!

Szinte megboszankodott Gáborka, hogy nem méltányolják szép tetteit. Kisétált a kertbe s a tavacska partján megpillantotta egy padon a Tercsike kedves Viczáját.

— Szegény Vicza, itt unatkozol!

Elhagyott a Tercsike? No, majd mulattatlak én. Te legalább hálás leszel, ha örömet szerzek neked.

Nem volt egészen bizonyos fölöle, hogy a Viczának mi okozna örömet, hát labdázott vele. A szegény Vicza mind-untalan lepottyant a földre, az orra letört, a ruhácskája végig hasadt s Tercsike, aki nem sokára oda ért, sírva-jajgatva kapta el agyonmulattatott kedveltjét. A sírásra oda jött a mama is.

— Ejnye, Gáborkám, hát mi ez? Csak ma reggel fogadtál minden jót és szépet

MEGINDULTAK A VÖDÖRREL.

s még dél sincs és már három nagy panasz van reád?

Gáborka zavarodottan magyarázta, hogy igaztalanul vádolják, mert ő csak örömet akart szerezni másoknak.

— Dehogyan azt, dehogyan azt! Csak elhittetted magaddal, valójában pedig csak magadnak kerestél mulatságot. Aki másnak

akar örömet szerezni, az nem a maga mulatságát keresi, hanem fárad, áldoz a maga rovására. Amíg nem ezen az uton jársz: nem másoknak, csak magadnak szerzel örömet.

Gáborka elgondolkodott s amily ügyes, jó fiú, alig ha nyitjára nem talál, hogy más-
kor el ne hibázza a dolgát, és a maga mulatságát össze ne tévessze a mások örömeivel.

BÁBU Ó NAGYSÁGAIK.

TISZTELT nagyságos kisasszony:
Mit parancsol, gyöngy Vicza?
És kegyed, ó nagyra-becsült
Hölgyem, drága Katicza?

Elkészült a bö uzsonna:
Van kávé, kalács, gyümölcs.
Vagy ha tetszik, csokoládé?
Az is van — Emmám, te tölts!

Csak tessenek parancsolni,
Kedves bábu-hölgyikék:
Hogy kedvökre mi szolgálna,
Mi tetszik, mi kellenék?

Megrendeljük, meg hozatjuk,
Nem nézünk költségeket! —
Csak hogy megtarthassuk drága,
Nagyra-becsült kegyöket!

A VITÁS KEDVESKE.

— Kicsi beszély, két képpel.

AGY volt az öröme a kis Irénkének és a még kisebb Sándorkának, hogy az öreg szakácsné minap azt mondta:

— Egér van a házban . . . okvetetlenül egér . . . az éjjel is megrágták a kalácsot.

A két kis testvér nem annak örült meg oly nagyon, hogy egér van a házban, vagy hogy az egér megrágtá a kalácsot: hanem annak, ami ebből következett. Mert a mama így szólt:

— Veszünk egérfogót.

— Nem ér az semmit, kérem alássan, mondá az öreg szakácsné. Sokkal jobb, ha macska van a háznál.

— Azt sem bánom . . . de hol szerezzünk? És csak fiatal állat szokik meg új helyen.

— Majd szerzek. Legalább lesz új multságuk a gyermekeknek is, mert bizonyosan szeretni fogják a cziczát.

De még mennyire! Hiszen eddig is gyakran kívánták, hogy olyan kedves cziczájok legyen, mint van a néniéknél Iluskának; de az apa nem volt nagy macska-barát s eddig nem egyezett bele, hogy czicza legyen a háznál. Most azonban, hogy a szakácsné is, a gyerekek is, a mama is kívánták, rájuk hagyta, szerezenek hát macskát az egerek kipusztítására.

— Jaj de jó lesz! Jaj de kedves lesz! Szólt a kis Sándorka tapsolva. És bizonyosan fehér lesz . . . tiszta fehér, mint a mi ünneplő ruháskánk.

— Az ugyan nem volna jó, jegyzé meg a nagyobbacska Irénke. A mi fehér ruhánkat kimossák, de a czicza bundácskáját nem lehet lehuzni és kimosni amikor megpiszkosodik. Jobb lesz, ha fekete lesz.

— Nem, feketének a boszorkányok macskáját festik. Nekem fehér köll.

— No, már pedig nem lesz fehér, mert nekem fekete köll.

Irénke és Sándorka eddig nagyon jó testvérek voltak, békességes szeretetben él-

tek; de most az egyszer nem tudtak meg-egyezni, hogy milyen legyen a czicza szőre, s eszökbe sem jutott, hogy hiszen mind hiába vitatkoznak rajta: olyan szőrű lesz a czicza, melyet a szakácsné talál. Valósággal össze pöröltek volna a még meg sem levő czicza szőre színén, ha szerencsére közbe nem jön a mama és sétára nem viszi őket. Mire haza tértek, már ott volt a czicza a konyhában.

Nem volt se fehér, se fekete, hanem hamvas szürke kis czicza. (Lásd a képet a 240. lapon.)

— Lám, azért sem fehér, szólt Irénke szinte diadalmasan.

— De nem is fekete, válaszolt Sándorka elégedetten.

Megnyugodtak benne, s úgy találták, hogy a hamvas-szürke czicza voltaképen legszebb — a fehérnél is, a feketénél is sokkal szebb. No, de különösen ez itt gyönyörűsége kicsi jószág! Mily szépen fekszik a széken! Milyen lágy a szőre! Milyen hegyes a karmocskája! Már bajsza is van!

És amint ekkép szemlét tartottak a cziczán, mindjárt mind a ketten összevissza tapogatták is a kis állatot, mely mind-inkább megijedt ettől a tulságosan szives fogadástól s végre hirtelen felszökent, majd meg leugrott a székről és a nagy konyha-almáriom alá menekült. Onnan aztán semmiképp sem akart szemre jönni. Sándorka a leghizelgőbb szavakkal csalogatta, de mind hiába.

— Persze, majd hallgat ilyen üres szóra! szólt Irénke. Tudom én, mire jön ki.

Tejet szerzett egy kis tányérba s azt nyújtogatta az elbujt kis macska felé. De a gyanakvó, megszeppent czicza az édes tejecskére épp oly kevéssé hederített, mint az édes szavakra.

— No lám, nem érsz el vele semmit, szólt Sándorka szinte kár-örömmel.

— Igen, mert te folyvást ijesztgeted a sok beszédeddel. Inkább menj a mamához s kérj egy darabka szalagot, hogy nyakravalót csináljunk a kedveskének. Addig talán kijön.

— Persze! Én menjek, hogy magad maradj velem. Menj te! Majd én kicsalogatom addig.

— Hogy is ne!

Egyikök sem tágitott s az bizonyos, hogy a kis macska megérkezése nem szolgált a békés egyetértés növelésére a testvérek közt. Eddig alig-alig esett meg köztük ilyen irigykedő versengés, most majdnem haraggal néztek egymásra. Egyelőre Irénke lett a vesztes, mert megnyílt az ajtó s kiszólt a mama:

— Irénke, itt a lecke órája. Jöjj be!

Most történt először, hogy Irénke bosszusan ment tanulni. Eddig büszke volt rá, hogy ő már jól tud olvasni, írni s mindenféle szépet, hasznosat tanul, amiről annak a kis Sándornak még csak sejtelve sincs; most azonban hirtelen olyanformát gondolt, hogy talán mégis jobb szeretne a Sándorka helyében lenni. Mert lám, Sándorkát nem hívják leckére, itt maradhat . . . s ha a kis ciczia elő buvik, játszani fog vele.

— Nekem pedig az alatt tanulnom kell! Ó! Az borzasztó!

Meg is próbált egy kis fortélyt, hogy az ő távolléte alatt Sándorka ne köthessen nagy barátságot a cicziával.

— Tudod mit, Sándorka? Hagyjuk most a kis makranczost ott, ahol van. Majd beleun a bujósdiába és elő kerül később a maga jó-szántából. Kihozom neked a nagy képes-könyvet, és amíg én tanulok, te a lugasban nézgesd a képecskéket.

Sándorka azonban nyakas kis vitéz volt, nem tágitott.

— Láttam már eleget azokat a képeket, hiába hozod ki. Nem köllenek!

Irénke nem ért rá, hogy tovább erőltesse a dolgot, mert a mama újra kiszólt és sürgette. Nagy kedvetlenül ment be tehát a szobába és Sándorka maga maradt a cicziával. Jó ideig nem sok haszna volt belőle, mert a megátalkodott kis jószág sehogy sem mozdult ki az almáriom alól. Ámde Sándorka végre mégis kitalálta a nyitját. Mikor sem szép szó, sem édes tejecke

nem fogott rajta, Sándorka egyszerre csak gondolt valamit, még pedig okosat.

— Láttam én, mit szeret az Iluska kis macskája. Hátha ez is kap rajta?

Elő szedte a labdát és guritgatni kezdte a földön. Jól számított, nagyon jól. A kis macska nem birt sokáig ellenállni ennek a csábításnak, hirtelen elő ugrott és rávetette magát a labdára. Most már Sándorkától sem félt, hanem vigan cziczázott vele. Sándorka guritgatta a labdát, a macska elfogta, odább lökte, ekkor meg Sándorka fogta el s ismét odább gurította. Széles jó kedvöknek mihamar szük is lett a konyha, kimentek a folyosóra s ott futkároztak végig, úgy hogy a Sándorka vig kacagása behallatszott a szobába is.

Behallatszott, nagy bubánatára Irénkének, aki rögtön kitalálta, hogy ez a vidám zajongás mit jelent. És mert kitalálta, vége volt a tanulásnak. Sehogysem tudta arra fordítani a figyelmét, amit olvasott; de nem is erőlködött sokáig, hanem lecsapta a könyvet és kiszaladt.

— Hogy merted elő venni a labdámat? kiáltott rá Sándorkára. Nem a tied!

Fölkapta a labdát s ő akarta volna folytatni a játékot; de a mama észre vette szökését s mindjárt ott termett.

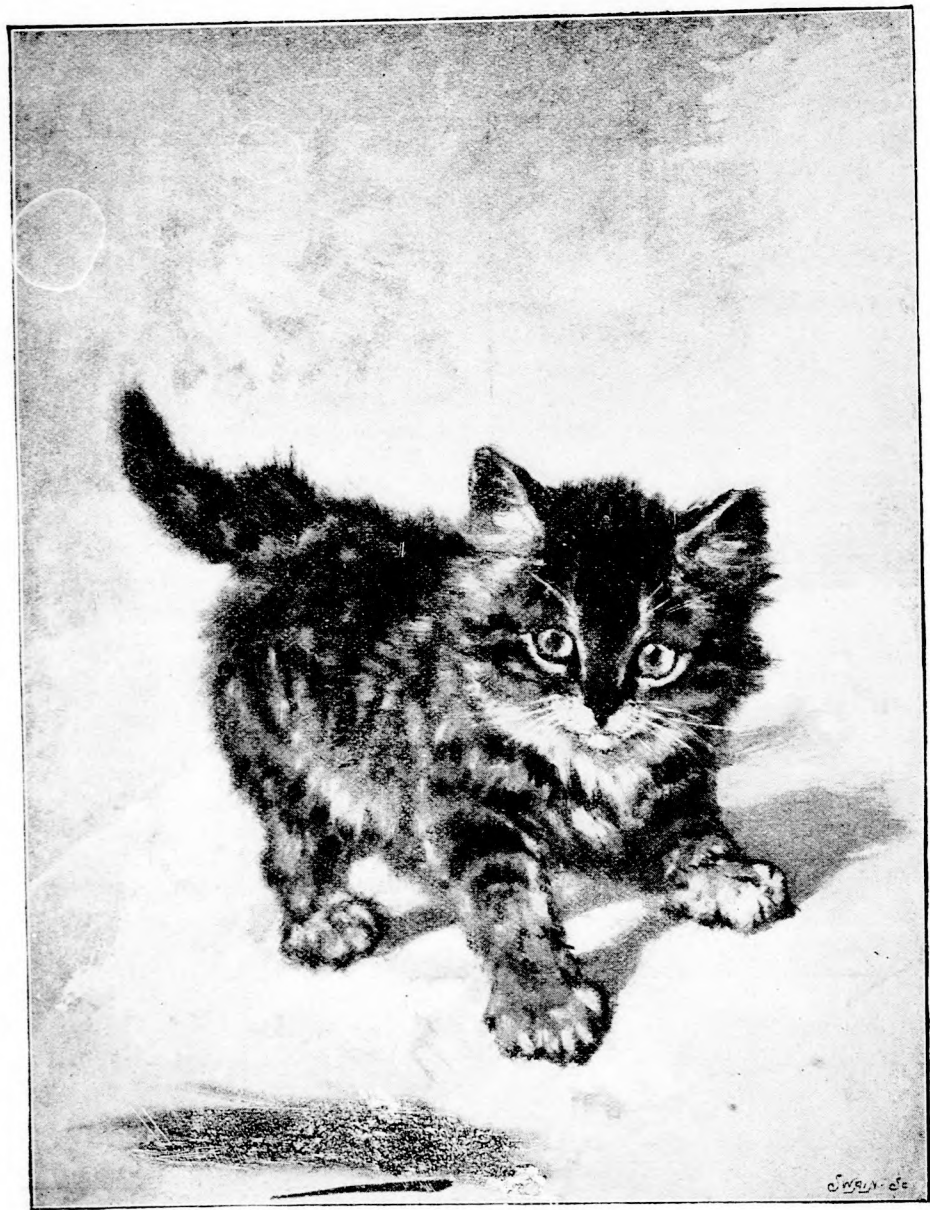
— Ejnye, hát azért hagyta magadra, hogy mindjárt megszökjél a tanulástól? Tüstént vissza térsz... ide állsz a sarokba és onnan nem mozdulsz, amíg meg nem tanultad a leckédet.

No, az gyönyörű tanulás volt, kivált eleinte! Azon kezdte Irénke, hogy földhöz vágta a könyveket és duzzogva, durczásan állt ott a sarokban. (Lásd a képet a 241. lapon.) A mama aki persze már azt is tudta, hogy mi okozza Irénkének ezt a szokatlan makranczoskodását, nyugodtan mondá:

— Te lásd! Minél tovább duzzogsz, annál később jutsz hozzá, hogy a kis macskával játszhassál. El nem engedem sem a leckédet, sem a bocsánat-kérést.

Irénke nagyot sóhajtott. Tudta, hogy a mama beváltja a szavát. Lassan-lassan föl-

(Folytatása a 241. lapon.)

... HAMVAS-SZÜRKE KIS CZICZA. (Lásd a 238. lapon.)

(Folytatás a 239. laphoz.)

szedegette tehát a könyveket s neki keseredett a tanulásnak. Sokkal, nagyon sokkal nehezebben boldogult, mint máskor; de végre mégis csak elkészült. Szépen bocsánatot is kért, Sándorkával is megbékült és így egyelőrszent volt a békesség. De most meg nem volt cicza. Mert amikor Irénke elvitte a labdát, Sándorka úgy vélte, hogy e nélkül is futkoshatnak, kergetőzhetnek; ámde a félénk kis macska a kergetéstől megijedt és újra beosont a konyha-almáriom alá. És megint nem akart onnan semmiképp előbujni. Így aztán ismét ott voltak, ahol eleinte.

— No nem baj, szólt Irénke. Majd előjön. Addig hártározzuk el, hogy mi legyen a neve.

— Ó, én már adtam neki nevet: Cizcuskának szólitottam, meg is értette.

— Nevetséges!

Az nem név. Majd én adok neki igazi nevet.

— Ó persze! Engem már szeret, hát majd én adok neki nevet.

— Tudsz is te cicza-nevet kitalálni!

Nem is funak való a kis macska. Az enyém lesz, hát olyan nevet kap, amilyen nekem tetszik.

— Nem lesz a tied! És én nem akarom, hogy te adj neki nevet.

— Csak hogy nem kérdezem ám, akard-e?

Egyik szó követte a másikat s a vége az lett, hogy a cicza egyelőre nem jutott névhez, ellenben Sándorka, ki nagy mérgében mindinkább toporzé-kolt és torka szakadtából kiabált, az épp haza tért apa rendeletére oda jutott a sötét kamarába, hol egy óra hosszáig kellett kuczorognia. Ekkor kieresztették. Bünbánólag bocsánatot kért és megint szent volt a béke.

Az apa kedvetlenül csóválta a fejét. Már biz' én nem tudom: az nem tetszett-e neki, hogy ismét szent volt a béke, vagy pedig az, hogy annyiszor kellett a békét újra megkövetni.

... DURCZÁSAN ÁLLT A SAROKBAN.

(Lásd a 239. lapon.)

Irénke és Sándorka azonban most nagyon meg voltak elégedve, mert a kis macska megunyán az almáriom alatt való kuporgást, elő bujt és lassan-lassan meg is kez-

dett barátkozni új lakó-helyével és lakótársaival. Azt is megengedte, hogy ölbe vegyék és mikor ebédhez ültek, a gyerekek a cziczát is bevitték az ebédlőbe.

— Nem való ide, mikor ebédelünk, szólt az apa.

— Ó, miért nem, apácska? Nagyon csöndes jószág! Hadd maradjon! rimánkodtak a testvérek.

Az apa vállat vont s rájuk hagyta, remélve, hogy csakugyan nem lesz semmi hiba.

Csak hogy a kis macska, amit nem is csodálhatni, még nem igen tudta, hogy és miképen köll uri ebédlőben viselkedni. Azon kezdte, hogy fölugrott a Sándorka székére, ami ellen Sándorkának nem is volt semmi kifogása, mert úgy vélte, hogy elférnek ök ott ketten is. De a mamának annál inkább volt kifogása, mert a hiányos nevelésű czicza fölágaskodott az asztalra és azt hitte, hogy ha a széken megosztotak, hát a tányérban levő ételen is osztozhatnak. Bele is ütötte az orrocskáját, mire aztán a mama reá legyintett az asztal-kendővel és lekergette a pallóra. Ezt Sándorka váltig sajnálta s nem is tudta szép rendesen enni az eléje rakott ételt, mert folyvást nézegetett jobbra-balra, hogy a czicza hol van és mit csinál.

Ott settenkedett az mindig az asztal körül s nem igen tetszett neki, hogy a jóféle ételeknek csak a szagával köll beérnie. Alkalmasint úgy okoskodott, hogy ha Sándorkánál nem volt szerencséje, talán jobban jár Irénkénél. Hirtelen fölugrott tehát Irénkének az ölébe, épp mikor Irénke egy kanál paradicsom-levest emelt a szájához; a czicza váratlan ugrásától megrezzenve, a leves felét rosszul nyelte, úgy, hogy majd megfult bele; a másik része pedig végig csorgott az Irénke ruháján.

— Sicz te! kiáltá a mama boszusan.

Nagyot csapott az alkalmatlan kis jószágra, mely ijedten ugrott le, még pedig nagyon rossz helyre, mert a felszolgáló szoba-lány rátaposott a lábára. Siralmas, rettenetes nyávogás követte ezt a bal-estet s Irénke is, Sándorka is majd sirva fakadtak.

— Ó, szegényke!

— Jaj, talán meg is sántult!

Az apa össze ránczolta a homlokát.

— Ki köll kergetni ezt az alkalmatlan állatot! parancsolta szigoruan.

A szoba-lány pontosan teljesítette a parancsot s nem éppen nagyon gyöngéden lóditotta ki a cziczát. Sándorkának majd meghasadt a szive e borzasztó kegyetlenség láttára s menten el is pityeredett; Irénkének is nagyon lefelé görbült a szája széle. Az ételhez alig nyultak, csak duzogtak és szörnyüségesen boldogtalanoknak érezték magukat.

— Nem jól van így, nagyon nem jól van! dörmögte az apa. Így nem igen tarthat sokáig.

Ezek a rejtelmes szavak nyilván a kis macskára vonatkoztak és nagy rettegésbe ejtették a két testvért. Ebéd után Irénke komolyan meg is fontolta a helyzetet, mi alatt Sándorka egy kis délutáni álomban szabadult meg egyelőre aggodalmaitól.

— Apácska nem szereti a cziczát, az már bizonyos, gondolá Irénke. Gondoskodnunk kell, hogy ne igen vetődjék az útjába. Majd csak a magunk szobájában játszogatunk vele. Mindjárt el is viszem oda.

Hogy könnyebben boldoguljon, kikönyörgött az öreg szakácsnétól holmi peccenyemaradékot s ennek szagára a kis macska csakugyan készségesen követte; sőt, miután jól befalatozott, az ellen sem volt kifogása, hogy Irénke az ölében tartsa és simogassa. Nagy volt Irénkének az öröme, hogy ezt végre elérhette; hiszen reggel óta csak erre vágyott. Csak hogy nagy örömeiben vigyázatlanul hízelt a kis kedvesnek.

— Drága kis cziczuskám, mi ketten szeretjük egymást legjobban, ugy-é? Ezentul is mi ketten leszünk a legjobb barátok, mindig együtt fogunk játszani s te az én kedves cziczám leszel.

Valjon a kis macska megértette-e és éppen úgy gondolkozott-é, nem tudom; de Sándorka, ki épp ekkor ébredt föl s hallotta Irénke örvendezését, sehogy sem volt

vele egy-értelemben; inkább gyorsan talpra ugrott és hevesen mondá:

— Nem lesz csupán a tied... és nem csak téged fog szeretni. Velem már délelőtt is játszott, engem jobban szeret.

— No persze! Hallgasd csak, mily gyönyörűen dorombol! Iluska is mondta, hogy a czicza akkor dorombol, mikor nagyon meg van elégedve. Hát most nálam nagyon meg van elégedve. Nálad pedig nem dorombolt.

— Majd fog, ha az ölembe veszem. Add ide!

— Mondtam, hogy nem adom. Itt most a cziczának nagyon jó dolga van, ne háborgasd.

De már ezt nem tűrhette Sándorka. Akár volt jó dolga a cziczának ott az Irénke ölében, akár nem, most ő akarta kezébe kapni.

— Ide kell adnod! kiáltá indulatosan. Már sokáig volt nálad... Ideje, hogy nálam legyen.

Mindjárt el is akarta kapni az Irénke öléből, csak hogy Irénke annál erősebben fogta. Megfogta azonban Sándorka is és úgy sejtem, hogy a kis macska sem találta kellemes állapotnak ezt a két részről való tulságos szeretetet. Mert aki hol érte, ott markolta meg és húzta, rángatta, csupa nagy szeretetből, csöppet sem törődve a szegény megkínzott állat fájdalmas nyávogásával. És mert senki sem jött segítségére, hát segített maga magán: bele harapott Irénkének a kezébe, Sándorkának pedig végig karmolta az arcját.

Rettenetes jajgatás és visítás hangzott a szobából, az egész ház össze futott. Véresen találták ott a két testvért, míg a czicza az ágy alá menekült.

Bele telt egy kis idő, míg a két sebesült el tudta mondani, hogy mi történt. S ekkor az apa így szólt:

— No, most már elég volt. Ez a kis macska bizonyosan nem gonoszabb, mint a többi kis macska, de mióta a házba került, egyik baj a másikat kergette, mert irigykedve versengtek miatta. Ma reggelig szó-

fogadó, szorgalmas, vidám gyermekek voltak, szerető, jó testvérek; reggel óta a pörölés, engedetlenség, sirás, büntetés nem ér véget. Ha nem tudatok szépen meg-egyezni, hát most már nem lesz min versengnetek. Szakácsné! Fogja meg azt a macskát és tüstént vigye vissza oda, ahonnan hozta. Többé ne lássam!

Irénke is Sándorka is majd holtra ijedtek. Elfelejtették a karmolást, harapást, a sirást, megbocsátottak a cziczának, egymásnak, fogadkoztak, hogy soha, de soha sem fognak többé irigykedve versengeni... mind hiába, az apa nem engedett s a czicza néhány perc múlva már kívül volt a házon.

Keserves zokogás hangzott egész este a két testvér szobájából. S mikor lefeküdtek, sirdogálva ölelték meg egymást, mondván:

— Ha még egyszer... ha még valaha ilyen kedves jószágot kapunk... nem fogunk egymásra irigykedni...

— Nem, soha! Bár csak most se tettük volna!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 13-dik számában közölt kereszt-rejtvény megfejtése:

		H		
	K	A	R	
H	A	T	Á	R
	R	Á	K	
		R		

Helyesen fejtették meg: Weldin Oszkár és Sándor, Kövesy Rudi, Patterson Margit és Orsolya, Bogisich Imre, Gázsó Irma (részben), Kreibik Sándor, Gál Mártha és Amália, Hampel Ferencz, Gabrovits Irén, József és Jenő, Glück Ottó (mért nem nyírod körül a papirost? F. b.) Glósz Irma, Diamant Róza, Mihályfi Ernő és Zoltán, Czukor Anna, Korbai Gizella, Nagy Ilonka, Áchim Mariska, Zinner Jolánka, Nékám István, Szent-Ivány Carla, Baum Miklós, Imrédy Kálmán és Károly, Przybilla Jenő, Mérey Ágosta, Steinhübel Ödön, Piller Géza, Várady Böske, Szelke Hajnalka és Józsi, Katrenyák Mariska, Abonyi István, Lányi Rózsika, Adler Margit és Ernő, Straširibka Modesta, Lázár Bertti és Imre, Csizék Ilona, Molnár Ferike,

Jánosi Anna, Fischl Izabella, Busay Gizike és Irénke, Rédly Ilonka és Emmike, Szentpétery Gyula, Löbl Paula, Szukováty Imre, Tölgyi Sándor, Szöllősy Aurél, Vadas Zoltán, Wolf Blanka és Margit, Bolyó Pálma és Károly, Berczelly Jerta, Luzsa Béla, Bónis Berta, Stauber Margit és Mór, Freyler Editke, Alberti Alice és Ella, ifj. Jákó János, Saláth Ilona, Taubner Margit, Szinyei-Merse Zsiga, Flamm Erzsé, Szigeti Janka és Ernő, Hardt Bettina, Fischl Izabella.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Kreibik Sándor*. *Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*»A hősök«*, görög tündérmesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Palszky Ágoston*, hat eredeti könyvmatu képpel, diszes kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Fischl Izabella, Kövér Ella és Jenő.

SZÓTAG-REJTVÉNY.

E szótagokból: *a, rom, zuz, git, a, la, dás, rad, szá, gö, mény, ró, rany, va, ál, gyu, mar, mó, o, na, re, mör* tizenegy szót alkotunk, még pedig olyképp, hogy

- az 1-ső jelentsen leánynevet;
- a 2-dik » » nemes fémét;
- a 3-dik » » fiu-nevet;
- a 4-dik » » egy magyar várost;
- az 5-dik » » a hegység ellentétét;
- a 6-dik » » a hegy legfelső részét;
- a 7-dik » » bajban biztatónkat;
- a 8-dik » » hazánk egy folyóját;
- a 9-dik » » egy északi növényt;
- a 10-dik » » amit Istentől kérünk;
- a 11-dik » » egy felvidéki vármegyét.

A szavakat ily rendben egymás alá írván, a kezdő betűkből egy mindnyájunknak drága nevet kapunk.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Rózsá”

Irta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szidi néni. Köszönettel vettem s be is soroztam a bájos közleményt. — **Wolf Blanka és Margit.** Mind a két feladvány bevált, közlöm is. Nem tagadom, hogy még örömebb közlöm, ha takaros levélben kaptam volna a küldeményt. — **Tölgyi Sándor.** Örvendek rajta, hogy jó helyütt kopogtatott be az a vak istenasszony. — **Glósz Irma.** Az előző üzenet neked is szól. — **»Maeska és veréb«.** Enyhén szólva: nem közölhető. — **N. H. V.** Nem értettem meg s eszerint érdemleges választ nem is adhatok. — **Szóllósy Aurél.** Pénteken délben a szerkesztői műhelyben. — **Mutnc.** A rejtvényke ugyan hiányos, de a levélke annál kevésbé az. Az ügyes zászlócskát köszönöm. — **Vanke Rudolf.** Mert *Rudolf* vagy *Rudi*, magyarán *Radó* vagy te, de semmi esetre sem *Rezső*, mert ez nem név, valamint hogy nem kereszt-név a *Jezsó* sem, melyet a *József* helyébe szeretnének tenni holmi lelkes *dezsőisták*. Ha valaki nem tud még egyenes sort (4-ik elemibe járótul még nem is igen lehet követelni) az megvonalozza a papirozt és úgy veti rá a betűt. Milyen két szép könyvet ajálhatnék? Nem kettőt, de százat is tudok szebbnél szebbet. E szép könyvek jegyzékeit pedig szívesen és ingyen küldik meg neked, ha erre szépen fölkéred az Athenaeum, Franklin, Lempel Róbert, Singer és Wolfner, Légrády testvérek, Nagel Ottó könyvkiadó firmákat (valamennyi Budapesten.) Ha azonban nem tőled, hanem P. Jenőtől eredne az a levél, mely a te nevedben szól: hát csak gondolnék magamban egyet. — **Patterson Margit és Orsolya.** A *»Sikos utak«* cz. elbeszélés bizony jó hoszszucska lesz. — **Magyar Sándor.** Bár ha nem született is magyar földön, azért származásodnál s érzelmeidnél fogva, mint a hogy bizonyítja a neved is, tetőtül talpig *Magyar* vagy te. Lám *Széchenyi* István sem született Magyarországon (Bécsben látott napvilágot) mégis a *»legnagyobb magyar«* néven dicsőíti őt a nemzet. Dolgozatod néhány simítással közölhető lesz. — **Angyalokvics Péter.** Ugy van fiacskám: már 50 éve is elmúlt annak, hogy vasuton járunk itthon. Én emlékezem még arra az időre, midőn az első vonat megérkezett Szolnokra. Régen volt az: 1847-ben! — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

M. B. M.-nek rongyra írott levele nem tartalmaz számot, hogy figyelembe vegyem.

A „KIS LAP” minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencz-terez 3.*